

קבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"ד בסיון תשפ"א - (4.6.21)

והיינו בעינינו כ...?!

שבת פר' שלח לך, שבת מברכין

כניסת השבת - 19:22 צאת השבת - 20:27

אני ממליצה לכולם לחפש את זה ברשת! אלה מסמכים מרתקים המתעדים את הדיונים שהתקיימו באפריל ומאי 1948, לקראת הסתלקותם של הבריטים מארץ ישראל ב-15/5, כשהיה ברור שהערבים המקומיים ומדינות ערב לא מקבלים את החלוקה וצפויה מלחמה קשה.

כמו דור המדבר לפני הכניסה לארץ המובטחת, הם נערכים לקראת הבאות. בג' באייר, 12/5/48 כמו משה לפניו, פונה דוד בן גוריון ושואל: "אנו רוצים לדעת מה העניינים ומה המומחים הצבאיים שלנו סבורים על כך, מהי הסכנה, מהי היכולת שלנו לעמוד...". ויגאל ידן עונה לו - "לקחתם אותי באמצע הקרב" ונותן סקירה מפורטת על המצב בירושלים ובאזורים אחרים, ומה התוכניות אם תהיה פלישה של מדינות ערב - כי זו הנחת המוצא.

בן גוריון שואל אותו "איך אתה משער את עמידתנו, אם כוחם יגדל במשך הזמן?" וידן משיב: "הכוחות הסדירים של הארצות השכנות ברגע זה עם ציודם ונשקם - יש להם יתרון. אולם, פה השיקול של האפשרויות לא יכול כבר להישקל רק שיקול צבאי טהור של נשק נגד נשק ויחידות נגד יחידות. כי אנחנו חסרים את הנשק הזה והמשוריינים הללו. השיקול מתחיל באותה מידה רק שהאנשים שלנו, המוראל שלהם, היכולת שלהם והתוכניות שלנו והטקטיקה שלנו תצלחנה להתגבר על כח זה. במקרים מסוימים הוכח, שלא המספר והפורמזיה קובעים, אלא דבר אחר. אבל באופן אובייקטיבי, ללא ספק, יש להם יתרון גדול ברגע זה".

הדיון המרתק ממשיך ובן גוריון סוקר את האפשרויות ואת החולשות שיש להיזהר המשך בעמוד הבא

הסופרת נלי הרפר לי, בספרה זוכה פרס הפוליצר "אל תיגע בזמיר" נותנת הגדרה משלה לאומץ: "רציתי כי תלמד מהו אומץ לב אמיתי, ולא תחשוב כי אומץ לב פירושו אדם ורובה בידיו. אמיץ הוא היודע שנכשל בקרב בטרם פתח בקרב, ואף על פי כן פתח בו ועמד בו, יהיה אשר יהיה".

יש בחיים של אדם, ובוודאי בחיים של אומה, קרבות ומלחמות שאין ברירה אלא לצאת לקראתם. באומץ. לחיים ולמוות. ולהתפלל לנס.

בפרשתנו, משה שולח את המרגלים לתור את הארץ ולחזור עם דיווח: "וראיתם את הארץ מה היא ואת העם היושב עליה החזק הוא הרפה, המעט הוא אם רב..." והם אכן חוזרים ומוסרים דיווח שמבחינתם הוא אמת קשה: "באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש היא וזה פריה. אפס כי עז העם היושב בארץ והערים בצורות גדלת מאד... לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו...".

והתוצאה ברורה וידועה: "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא וילונו על משה ועל אהרן... לו מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לו מתנו. ולמה ה' מביא אותנו אל הארץ הזאת לנפול בחרב נשינו וטפינו יהיה לבז הלא טוב לנו שוב מצרימה...".

אל מול פני הקרב הבלתי נמנע והאבדות הקשות הצפויות - העם נכנע מראש וויתר. האם באמת היתה לו אפשרות לוותר? מה חשבו המרגלים שיקרה לעם אם אכן אין אפשרות לכבוש את הארץ?

לאחרונה הזדמן לי לעיין בסטנוגרמות משיבות 'מנהלת העם' שהתכנסה למספר ישיבות ערב ההכרזה על הקמת מדינת ישראל.

"ואני תפילתי לך..."

תפילת מנחה בימות החול בשעה 19:40

שבת פר' שלח לך

19:22 - הדלקת נרות

19:37 - מנחה

קבלת שבת, ערבית

08:30 - מניין בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

17:35 - (שיעור - נח חיות

20:27 - צאת השבת

נושא שיעורו של נח חיות בבית

הכנסת, לאחר תפילת מנחה

"אל ראש ההר"

ההתרסה כלפי המקורות

בשירה העברית

בראשית המאה העשרים

אספת החברים

ב- 21.30

אלף טובה!!

* לחנה ואביגדור לבל להולדת הנין, נכד לרמי ועמית, בן לעומר ודגנית.

המשך מעמוד קודם:

לא יתכן שלעריבים בא"י ובארצות השכנות תהיה יד חופשית לעשות הכל בכל מקום ושאנחנו נהיה כבולים במקום, שאחרי הרבה קרבנות ידנו בו על העליונה, שנאבד את זה. אם שלום - אז שלום עם כל העולם הערבי ולא עם ערביי ירושלים בלבד אבל אנחנו עכשיו נצטרך להילחם על קיומנו לחיים ולמוות...".

ערב הכרזת המדינה, "ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם" פשוט לא היתה אופציה. לדור תש"ח, כמו לכלב בן יפונה של דור המדבר - היתה רק מסקנה אפשרית אחת "עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה".

מפניהן, ולרגע לא היה ספק שהיישוב היהודי ניצב בפני ה"נפילים בני הענק". מאוחר באותו יום מתכנסים ל"ישיבה ב"י ובטרם מחליטים על הכרזת המדינה, דנים בשאלה האם להסכים להפסקת אש בירושלים בלבד. בן גוריון פותח ואומר: "...אינני מאמין שיקרה הנס הזה שמצד אחד תהיה מלחמה ומצד שני תהיה מלחמה ובאמצע ירושלים תעבור בשלום ... אני יכול להבין לב חברים .. כי אינני חושב שזה סימן של פחדנות. כי פחדנות היא לפחד לפחד. כי מלחמה - זה דבר לא קל. אני מבין את ההיסוסים שיש אצל חברים רבים ואולי אצל כל אחד ואחר. אבל

דור המדבָר – מאתיופיה לישראל / ראיון עם יעל סלהו

לארץ ישראל". הם מאוד דאגו וניסו בהתחלה למנוע ממני, אבל בסוף החליטו לשלוח אותי עם בני הדודים שלי. הדרך לסודן נמשכה שבועיים, ועוד שבועיים צעדנו במסע רגלי מסודן לארץ. התנאים היו קשים והיה מחסור במים ומזון, הלכנו בלילה והסתתרנו ביום. כעבור חודש הגענו לארץ. נשלחתי עם בן דודי לבית ספר בעכו. בארץ לא היתה לי משפחה מלבד אחי הבכור שהגיע שבע שנים קודם לכן, הוא ברח מאתיופיה כדי להתחמק מהצבא, ואסור היה שבאתיופיה ידעו שהוא בארץ. לכן התקשורת אתו היתה עקיפה ולא רצופה. הוא נדהם לשמוע שהגענו, וכעבור שבועיים בא לעכו לפגוש אותנו.

יעל עם האיש שלה, בני

התקופה הראשונה בארץ היתה מאוד קשה. אמנם ידעתי לקרוא בעברית כי סבא שלי היה רב, וידעתי קצת אנגלית אבל נערה בגיל 12 בלי הורים ובלי שפה – זה קשה. כעבור שנה החליטו הוריי לצאת למסע לישראל עם יתר בני המשפחה. באותה תקופה נאספו כבר יהודים רבים בסודן והיציאה משם הייתה איטית ומסובכת. רק כעבור עוד שנה הם יצאו מסודן במסע ארוך ומסוכן. הם עברו הרבה תלאות, ובדרך נפטרו 7 מבני המשפחה הגרעינית שלנו (גיסתי, ושישה אחיינים). כשהוריי הגיעו לארץ שום דבר לא היה פשוט. אבא היה כבר בן 62 ואמא בת 56. להגיע בגיל כזה זה מאוד קשה, אם זה שפה, אם זה מבחינת עבודה. מכל בחינה זה היה

המונח "דור המדבר" מיוחס לדור שספג את הקשיים של מעבר מארץ לארץ, ובכך סלל לדור הבא את הדרך. אני מתבוננת בדף הפייסבוק של יעל סלהו, העובדת אצלנו בגיל הרך, ורואה תמונות של שניים מבנייה: האחד קצין בכיר והשני חייל 'טרי', ומדמיית לעצמי את שני "דורות המדבר" שקדמו להם. אמנם על הדור הראשון, הוריה של יעל, לא ידעתי כלום, אבל ניחשתי שהם עברו דברים לא פשוטים. את הדור השני, יעל, אני מכירה. יעל היא חלק מהצוות של גן צבעוני מעבודתי איתה בעבר אני רוחשת אליה הערכה וחיבה רבה, והדור השלישי, הם החיילים זקופי קומה, מדף הפייסבוק של יעל.

ביקשתי מיעל לתאר איך המעבר מאתיופיה לישראל בא לידי ביטוי אצל שלושת הדורות במשפחתה.

יעל מספרת: משפחתי גרה באזור גונדר, ואותי שלחו ללמוד בעיר. גרתי עם סבי וסבתי והייתי חוזרת בסופי שבוע לבית הוריי. באתיופיה כל חצי שנה מחליטים מחדש אם הילד יכול להמשיך ללמוד, ואני המשכתי עד כיתה ח' והייתי תלמידה מצטיינת. הכיתה היתה מעורבת: מעט יהודים, מוסלמים ועוד עדות. כשהגעתי לגיל 11 התחילו יהודי אתיופיה להתכונן ליציאה לארץ. כל החברות וכל המכרים התכוננו למסע ואני אמרתי להוריי שיאני הולכת

הבכור, סיים את השירות הצבאי. הוא עבד במערכות מידע ועכשיו אחרי שירות בקבע ולימודים הוא קיבל עבודה, ועושה תואר ראשון. רוני, הבן האמצעי שלי הוא כיום מ"פ בהנדסה קרבית, מפקד על קצינים. במסגרת שירות קבע הוא מתחיל עכשיו ללמוד לתואר ראשון. ויניב, הבן הצעיר, התגייס לפני שלושה חודשים, גם להנדסה קרבית.

אנחנו לא שוכחים מה היה. נשאר כאב. ברוך השם האחים שלי שרדו. הם התקדמו ולמדו והקימו משפחות. כשאנחנו מספרים לדור השלישי על המסע הם בהלם. הם שואלים איך עשיתם את זה? איך עברתם את זה?!"
ראיינה: דינה ספראי

מאוד קשה! בגונדר היה להורים שלי כל דבר שהם רצו, הדבר היחיד שהם היו צריכים לקנות היה קמח וסוכר. כאן לאבא שלי לא היתה תעסוקה, והוא היה צריך להתמודד עם הבירוקרטיה. הוא לקח את זה מאוד קשה, ואחרי חמש שש שנים הוא קיבל דום לב ונפטר. אמא שלי לא חזרה להיות מה שהיתה קודם.

אני סיימתי לימודים ועשיתי שירות לאומי בקפלן, אחר כך למדתי מזכירות רפואית. מפה לשם הכרתי את בעלי. התחתנו. הבאנו שלושה ילדים, ומה שאני לא קיבלתי הם קיבלו. הם סיימו את הלימודים שלהם. טל

רוני

טל ויניב

נעים להכיר: טליה ואבי גולדנברג

שאלו" וכמתאמת טיפול בדיוור למתמודדי נפש החיים בקהילה. בנוסף, הדרכתי סטודנטים ואנשי צוות. העבודה הייתה תובענית ומורכבת מאוד, אבל גם מאתגרת ומלאת סיפוק. קצת אחרי סיום התואר הכרתי את אבי ונישאנו.

מתגעגעת לעבודה בריפוי בעיסוק?

יש רגעים של געגוע למשמעות, ליכולת לסייע לאדם לעזור לעצמו לשנות את החיים שלו למשהו טוב יותר, אבל יש גם הבנה שלכל דבר יש את הזמן שלו בחיים. אחרי לידת התאומים נשארתי איתם בבית ותוך כדי כך עלו בתוכי שאלות של בדיקת אופקים תעסוקתיים אחרים. אני מאמינה שלכל אדם יש מגוון של יכולות ואפיקים שונים שבהם הוא יכול לתרום ולהתפתח בעבודה ובחיים הקהילתיים, ובהיבט הזה אני מרגישה שהקיבוץ הוא מקום שמאפשר גמישות והתפתחות, מה שאיפשר גם לי לעשות שינוי. כשהגענו לקיבוץ התחלתי לעבוד כמזכירה במדגריה ובחודשים האחרונים התחלתי לעסוק בתחום של איכות האפרוחים. זה לא מה שלמדתי אבל זה מעניין אותי, ואני לומדת כל יום דברים חדשים. בכניסה למדגריה בין התמונות של מי שעבדו שם בעבר מתנוססות התמונות של אבא שלי ושל סבא שלי, ומבחינתי זה דבר שנותן לי מוטיבציה וחיבור בין העבר להווה ולעתיד.

אבי: גדלתי בשכונת קרית יובל בירושלים. למדתי בבית וגן ובתיכון ב"הימלפרב" ולאחר מכן שירתתי בחיל השיריון. אחרי השחרור וטיול בסין התחלתי ללמוד הנדסת מכונות. בצעדי הראשונים כמהנדס פגשתי את טליה ואיתה גם את המושג שנקרא "הקיבוץ". אחרי שהתחתנו נשארנו לגור בירושלים, קרוב למשפחה

טליה (34) ואבי (37), וילדיהם **שחר** (בת חמש וחצי), והתאומים **רוני** ו**שקד**, (בני 3), נמצאים ביבנה כבר כמעט שנתיים, בתהליך קליטה.

לטליה זהו סיבוב שלישי ברומן המתמשך עם יבנה. בסיבוב הראשון כילדה קטנה שגדלה בקיבוץ עד גיל 5. לאחר שאביה, אלקנה הישראלי, נספה בתאונת דרכים, עברה המשפחה לבית גמליאל, וטליה המשיכה ללמוד בבית הספר בקיבוץ עד כיתה ו' אז המשפחה עברה להושעה.

הסיבוב השני היה כשסבה וסבתה, דוד ורחל הישראלי, היו בבית סביון. טליה היתה כבר חיילת וסטודנטית, והייתה מגיעה ליבנה לשבתות להיות במחיצתם. בשלב מסוים הצטרף גם אבי, כ"החבר החדש של טליה".

טליה, את זוכרת את ילדותך ביבנה?

לא כל כך זוכרת את התקופה הראשונה, כילדה קטנה. אבל גם אחרי שעזבנו הקשר המשיך דרך בית הספר וכמובן בקשר הרצוף עם סבא וסבתא. הביקורים בקיבוץ במשך השנים היו לי חוויה קסומה ונהדרת ותחושה של בית שני.

ואיך המשכת אחר כך?

בחטיבה למדתי בהושעה ובתיכון באולפנית בטבריה. לאחר התיכון למדתי במדרשה במגדל עוז. שירתתי בצבא כמש"קית עלייה בחטיבת גולני ובמהלך השירות הגעתי לכל מיני מקומות נידחים מגבול לבנון ועד עזה. סיימתי כקצינת חינוך ברמת הגולן, והשירות היה עבורי חוויה מבגרת ומהנה.

כשהשתחררתי הייתי בשליחות קצרה בארה"ב ואח"כ בטיול קצר, ואז חזרתי לארץ ללמוד ריפוי בעיסוק באוניברסיטה העברית. בתום הלימודים, עבדתי כמרפאה בעיסוק בעיקר בתחום הפסיכיאטרי - בבית החולים "כפר

שלי ולעבודות של שנינו. אחרי שהתאומים נולדו התחלנו לחפש איפה אנחנו רוצים לגור. ובאחד הביקורים שלנו בקיבוץ באותה תקופה עלתה השאלה "מתי אתם באים?", הסתכלנו אחד על השני ופתאום נפל לנו האסימון.

טליה: חיפשנו קהילה ויישוב כפרי. מלכתחילה, היה חשוב לנו יותר המרכיב הקהילתי מאשר המרכיב השיתופי.

אבי: אבל כן הרגשנו שהשיתופיות היא משהו שמייצר פשטות, ערבות הדדית וחוסן קהילתי, שזה משהו שאנחנו מתחברים אליו. ההתנהלות הקיבוצית היא משהו חדש לגמרי עבורי. מאז שאנחנו כאן, כל יום אנחנו מגלים מחדש איך זה עובד.

טליה: הרגשנו כבר בהתחלה את קבלת הפנים החמה ביבנה, וזה משהו שאפשר לנו די מהר להרגיש שהבחירה היתה נכונה עבורנו. גם השיקול החינוכי מילא מקום מרכזי, וזו זכות לגדל ילדים עם חיבור לסביבה הרב דורית הקיבוצית ולטבע.

אבי, איזה ממשקים יש לך עם הקיבוץ?

בעיקר בשבתות וחגים. בגלל שאני עובד בחוץ אני פחות נוכח פה ביומיום. אני יכול לספור על חצי כף יד כמה ארוחות צהריים אכלתי בחדר

האוכל. באופן מפתיע, הקורונה דווקא עזרה, אמנם לא בחוויה של חדר אוכל, אבל בחוויה הקהילתית. בתפילה בחוץ. פתאום מצאתי את עצמי שותף פעיל יותר בתפילות, מה שסביר להניח שלא היה קורה

מהר בסיטואציה של בית כנסת. במניין החצר נוצרו קשרים עם אנשים במעגלים שונים. הסגרים גרמו לזה שהיינו פה המון שבתות בלי

לנסוע למשפחה, ונוצרו חברויות קרובות עם משפחות אחרות מהקיבוץ. בעיניי, תקופת הקורונה הייתה הצגת תכלית של הכוח של הקהילתיות והחוזק של השותפות. הרגשתי שאני קצת בתוך "בועה". לא מרגישים מה קורה בעולם - החל מבעיות של מחסור בביצים או חמאה וכלה ביכולת להסתובב באופן חופשי בקיבוץ גם בתקופת ה"עד מאה מטר מהבית".

אבי, ספר קצת על העבודה שלך?

אני עובד בחברה שמייצרת סלילים. סליל הוא רכיב חשמלי שמייצר שדה אלקטרו-מגנטי. הייחוד של החברה שאני עובד בה היא בעבודה עם חוט מאוד דק (כעשירית מעובי שערה), שממנו מייצרים את הסליל, מה שמאפשר לייצר סנסורים מאוד קטנים, שמשמשים בעיקר בתעשיות הרפואיות. אני עוסק בעיקר בפיתוח, תכנון וייצור של אמצעי הייצור בחברה. התפקיד הזה מאפשר לי להתעסק במה שאני אוהב - ליצור דברים, ולשלב עבודה שהיא גם תכנונית וגם להרגיש בידיים את החומר.

יש לך 'חלום קיבוצי' בתחום הזה?

יש חלום שאותו חולקים כמה חברים ואני בתוכם, ליצור בקיבוץ מתחם פנאי שיהיה בו שילוב ופיתוח של מיומנויות. מקום שישלב

עבודה מסורתית בעץ או במתכת עם טכניקות מתקדמות של הדפסה בתלת-מימד, אלקטרוניקה ועיצוב תעשייתי. מקום שבו הלימוד והעיסוק המשותף יובילו להפריה הדדית ושיתופי פעולה, ושמפגש בין תחומי ידע שונים ואנשים מגוונים ימריא

אולי לפיתוחים נוספים. סוג של "מגרש משחקים" שאני מאמין שיכול לצאת ממנו טוב לאנשים ולקיבוץ.

ראיינה: דינה ספראי

ק. הילה

בעיות במיכון. האם המשאבה תקינה? האם אף צינור לא פרץ? עד כה לא נתקלתי בשלב הזה בתקלות קטסטרופליות. עם מילוי המים מפעילים את מערכות הסינון והחיטוי לפחות שבוע לפני פתיחת הבריכה כדי לגלות את כל הבעיות". **"משרד הבריאות עוקב?"** "כדי לפתוח את הבריכה צריך אישור של משרד הבריאות. הם לוקחים דגימה ואם הכל תקין הם חותמים ומאשרים". **"וכל כמה זמן מחליפים מים?"** "בבריכה הגדולה פעם בעונה. יש ברזים שיודעים לפצות על מים שמתאדים או נשפכים. בבריכה הקטנה רק אם יש תקלה רצינית, אבל זה יותר פשוט. מרוקנים בלילה ועד הבוקר אפשר למלא שוב". **אז מה התפקיד הזה דורש ממך ברמת הנוכחות השוטפת?"** נחום: "תלוי מי המציל. כיום עופרי עפרוני הוא המציל והוא מכניס ומוציא ושוטף את הרובוט. בשנים קודמות אני הייתי עושה את זה. עדיין הבריכה שואבת ממני הרב זמן של תחזוק, ניקיון ופיקוח, ולא מעט תיאומים שקשורים לשימוש בשטח הבריכה לאירועים פרטיים". **"נחום, כמה שנים אתה בעניין?"** נחום "בסבב הזה 10 שנים". ק' הילה מוסיפה "ראוי להערכה" ונחום מגיב בתנועה אופיינית של 'בואו לא נעשה מזה עניין'.

צבע תכול בוחק ונקי נפרש לפנינו בבריכה עם תחילת עונת הרחצה. **"נחום",** הפצרנו בנחום ריין, **"מוכן לשתף את קוראינו בהכנות שנדרשות כדי להביא את הבריכה לרמה הזאת?"** נחום מתייחס לדיבורים כמו קפיצה למים קרים, אבל עם קצת דחיפה הוא נעתר:

"תאריך הפתיחה נקבע בתאום עם מרכזת השירותים. יש שנים שמבקשים את הבריכה ליום העצמאות וזה מכתוב את לוח הזמנים, אבל השנה הכל השתנה וחודש מאי היה תאריך היעד. בשלב ראשון אני מסלק את העלים שהצטברו בחורף". **"עם מכונה?"** אנחנו שואלים. "לא, עם מטאטא ושקים. ואז אני מגלה איזה נזקים נוצרו בתקופת החורף. תמיד יש נזקים בגלל שהאדמה עובדת ואריחים נופלים ומתגלות עוד בעיות של תשתית. התיקונים נעשים בניצוחו של גיינג'י על ידי סעיד. לאחר מכן מתבצעת שטיפת השטח וניקוי הבוץ, וכאן מתגייסים לעזרתי תלמידי התיכון בניצוחה של **מיכל שליסלברג**. הם עוזרים לי גם בסוף העונה ובתחילתה להכניס ולהוציא את הציוד לשטח, ולהכין את המלתחות". **"ואיך מתרחש התהליך של מילוי המים?"** מילוי הבריכה הגדולה אורך 24 שעות. בשלב הראשון ממלאים חלק ואז רואים אם יש

בשישי שעבר הסתובבות בקומפלקס חדר האוכל הובילה לתחושה שמהו גדול יותר מתרחש, אבל במתחם אחר. בירור קצר עם **ניר שריד**, מנהל הקבוצה, העלה כי **השלב המוקדם של טורניר הכדורסל של תיכונ**

החמ"ד מתקיים באולם הספורט שלנו!
 ניר: "כולם חיכו למנה העיקרית: משחק של תיכון קבוצת יבנה נגד תיכון שק"ד שדה אליהו, מה שנקרא - דרבי קיבוצניקי חם ולוהט. דרום מול צפון. עמק מול שפלה. משאת נפשם של כל בני הנעורים מזה שנים.

קצת רקע: השנה, בשל מגבלות הקורונה לא התקיימה ליגה סדירה, ושיחקו במתכונת של טורנירים. רצה הגורל ושתי האימפריות הקיבוצניקיות נפגשו באותה התחרות.

יש לציין שבשנה שעברה הגיע התיכון שלנו להישג ראוי לכל הערכה, והוא מעמד חצי הגמר היוקרתי של הליגה (מתוך 37 נבחרות). וחברינו משדה אליהו הגיעו אשתקד עד הגמר.

נחזור לאירוע המדובר :

החבריה הרגישו שזה המאני טיים והגיע הזמן להביא ניצחון חשוב ליבנה. המשחק היה צמוד ואפשר היה לחתוך את המתח בסכין.

יבנה, לרוע מזלה, הופיעה בהרכב חסר מאוד וכתוצאה מכך נכנסה לבעיית עבירות, אפשר לומר שסף השבירה כבר היה באוויר. נבחרת שק"ד הפעילה לחץ כבד, אבל לבסוף בחורינו הטובים, באדי הדלק האחרונים, הצליחו להפוך פיגור לניצחון. המשחק הסתיים בתוצאה של 56-45 לטובתנו.

ניתן לומר שלהישג היתה חשיבות כפולה. גם ספורטיבית וגם טפיחה על השכם במעוזות הקבה"ד.

התיכונים טיים שלנו כבר מחכים לטורניר ההמשך של כל מנצחות הבתים המוקדמים".
 "אנחנו על המפה" - המשך יבוא ...

נר זיכרון - תמוז

יששכר כוכבא	ג' בתמוז	תשמ"ד
אלזה וצלר	ה' בתמוז	תשנ"ח
דרור אפרתי	ז' בתמוז	תשס"א
ציפורה כהן	ז' בתמוז	תשמ"ז
יהודית הולנדר	ח' בתמוז	תשמ"א
יהודית זמוש	ט' בתמוז	תשס"ה
עמליה ליברמן	י' בתמוז	תשע"ו
מרים אריאל	י"א בתמוז	תשס"א
יוסף הרטום	י"א בתמוז	תשע"ב
דוד בית אריה	י"ז בתמוז	תשמ"ט
ברטי אקרט	כ' בתמוז	תשס"ו
יהושע שרייבר	כ"ב בתמוז	תשנ"ד
דור טסלר	כ"ז בתמוז	תשס"ג
שמואל סלומון	כ"ט בתמוז	תשכ"א

לחברנו משה גלס
 תנחומים
 עם פטירת אחיך
ישראל ז"ל
 משתתפים בצערך
 בית קבוצת יבנה

מי זה אהרון ובר? / דני הרץ

עם חזרתו ליבנה, בתום המלחמה, פגש אהרון את אשתו לעתיד, טוני, ילדת בלגיה, שעלתה אף היא כנערה צעירה באניית מעפילים שהבריטים העבירו למחנה עתלית. משם הגיעה לכפר הנוער הדתי ומשם לקבוצת יבנה הייקית בשנת 1945.

אהרון עבד באותן שנים כנהג משאית שהובילה חלב מהרפת לתנובה תל אביב. עם פרוץ קרבות מלחמת השחרור והמצור על ירושלים, אהרון ומשאיתו גויסו על אם הדרך, לטובת השיירה לירושלים הנצורה. כידוע, המשאית הופצה בבאב אל ואד. אהרון שכב בתעלה בצד הדרך, חולץ על ידי משוריין, הגיע לקרית ענבים והשאר הסטוריה.

בהמשך גויס אהרון להגנה, שהפכה להיות צה"ל, והשתתף בקרבות הדרום, יחד עם עוד חברים מקבוצת יבנה. הם לחמו באזור בית דראס, כיס פלוגיה ודרומה יותר. לאחר כיבוש באר שבע, הם שוחררו וחזרו הביתה. משפחת ובר התחילה את דרכה בקבוצת יבנה ובשנת 1956 הם עזבו עם בתם הבכורה,

שירה. היום הם גרים ברמת אביב. לאורך השנים הם שמרו על קשר חם עם ותיקי קבוצת יבנה והגיעו לביקור לעיתים מזומנות. נאחל לאהרון ומשפחתו הרבה בריאות, אושר ונחת. עד 120 ואולי אף יותר ...

בשבוע שעבר נתלתה על לוח המודעות הזמנה ליום הולדתו ה-100 של אהרון ובר.

מי זה אהרון ובר? מה הקשר שלו לקבוצת יבנה?

אני מניח שהדור שגדל פה משנות הששים ומעלה, כבר לא יודע.

כילד שגדל בקבוצת יבנה בשנות החמישים, בשבילנו אהרון היה אחד מגיבורי ילדותנו. אנחנו גדלנו על הסיפור של אהרון, נהג המשאית (אינטרנש) שגויס במלחמת השחרור לשיירות לירושלים במצור, ומכוניתו הופצה והוא שרד...

אהרון נולד באוסטריה בעיירה ליד וינה. לאחר כניסת הגרמנים לאוסטריה, בגיל 17.5 הגיע לארץ באניית מעפילים שהורידה אותם באזור

כפר ויתקין. כשהגיעו לחוף שאל חברים: "לאן הולכים?" אמרו:

"לקיבוץ יבנה". אהרון הצטרף אליהם, בתחילה לרודגס ובהמשך ליבנה. שם עבד בעבודות שונות. בשנת 1941 נערכה הגרלה. כל קיבוץ נדרש לשלוח מספר מתנדבים לבריגדה, לטובת המלחמה בגרמנים. בין החברים שעלו בגורל היה גם חבר,

אבא לשלושה ילדים קטנים. אהרון התנדב ללכת במקומו. יחד עם עוד חברים מקבוצת יבנה (זאב בן יהודה, חיים בסוק, אברהם קהתי) הגיעו למדבר המערבי בצפון אפריקה. משם הגיעו לאיטליה והשתתפו בקרבות לשחרור אירופה.

בפתח "חדר הנשק". משמאל לימין: דדה (דוד יעיר) אהרון ובר, אלחנן הרץ

מהנעשה באתרי הבנייה

תהליך הפיתוח, לדיירי הקומותיים ולמעוניינים. במפגש זה נארח את נמרוד אמאדו – אדריכל הנוף, את יותם בינפלד – קבלן חברת בינפלד המבצעת את כל העבודות באתר ה'קומותיים', את משה אלפאסי – מנהל הפרויקט מטעם חברת שיליאן, ובעלי מלאכה שלנו, נוי, חשמל וצוות הבנייה.

- באתרי השכונה החדשה – במערב ובמזרח

צומחים הבתים בקצבים שונים. ימי הרמאדן וימי מבצע "שומר החומות" גרמו להאטה בקצב הבנייה ואנו מקווים שמעכשיו יהיה שיפור בקצב ונמשיך לראות את הבתים צומחים. במקביל החלו עבודות החשמל, האינסטלציה ועבודות הטיח.

ערכנו סיור ראשוני לדיירי הבתים החדשים באתר, בבית לדוגמא, להתרשמות ו'הכרות מקרוב'. כמו כן, בסיור שקיימנו לחברי המזכירות באתר זכינו להשתמש כבר בממ"ד.

בין לבין – נדרשים הדיירים לסיים את בחירותיהם והחלטותיהם ע"מ שהקבלן יוכל להביא את המוצרים הנבחרים – לטובת עבודות פנים הבית.

לאורך כל תקופת הבנייה פועלים צוותי העבודה שלנו לחשיבה כיצד ניתן להיטיב ולהקל על כלל הדיירים.

חשוב לציין את הצוות המלווה את דיירי שכונת ה'דו קומתי' בסבלנות ובהבנה.

תמיד, בכל שאלה, ניתן ליצור קשר איתנו ונשמח להיפגש. פניות אל צוות הביצוע רצוי להפנות לשרה בלנקשטיין.

ניר גלס וצוות הביצוע: שרה בלנקשטיין, זהר ברטוב, נח חיות, אבשלום טסלר, סיון לנג, תמר מרוז וחנה שריד

זה זמן שלא דיווחנו מהנעשה באתרי הבנייה. כידוע וכמורגש, עבודות הבנייה מתבצעות בשלושה אתרי בנייה שונים: בניית שכונה חדשה בצד מערב ובמזרח, ובתווך עבודות הרחבה ופיתוח בבתי הקומותיים.

רעש כלי העבודה וקולות הבנאים ובעלי המלאכה הפכו כבר לחלק מחיינו ובהחלט ניתן לומר בסיפוק ש "יש שכר ל...".

בבתי הקומותיים אנחנו עומדים לסיים בקרוב את תכנית השיפוצים והוספות הממ"דים שהצבנו לעצמנו. זה הזמן להודות על הממ"דים שהוכיחו את עצמם בימי מבצע "שומר החומות" האחרון. גם בבתים שבהם עדיין לא הסתיימה מלאכת הבנייה – השתדלנו לפתוח את הממ"ד ולאפשר לדיירי הבית להשתמש בו.

ככלל, עסוקים בעלי המלאכה בעבודות סיום ועוד רגע יתחילו בעבודות פיתוח של כלל השבילים והכניסות לבתי החברים שהביעו עניין בכך. במסגרת העבודה יפורקו שבילים **המקבילים לבתים**, יוכנו תשתיות לשבילים חדשים לפי התוכנית, יחודשו שבילי **הכניסות לבתים**, יבוטלו מדרגות הכניסה, תוגבה ותורחב הכניסה לבית ויתחילו בעבודות עפר לפיתוח הנוי והגינון.

אנחנו מעוניינים להספיק לסיים את עבודות חידוש הנוי עוד לפני שנת השמיטה.

אנו מודעים לאי הנוחות שתיווצר בתקופה זו, מראש מתנצלים על כך ומאמינים שההשקעה וההתגייסות – משתלמת.

- ביום שני הקרוב, כ"ז בסיון, 7.6.21 ב-17:30 נקיים באולם האירועים 'מפגש הסברה' על

משולחנה של מנהלת אשכול השירותים / סיון לנג

התקנה פשוטה וציוד נוח: אין צורך לחפור תעלות עבור התשתיות, אין צורך לחבר למרכזיית חשמל קיימת.

יחד עם היתרונות יש כמובן גם חסרונות, ולדברי חזקי כוכבא - אנו לא משוכנעים לגמרי, שתאורה סולארית באזור מלא עצים, היא פתרון מוצלח. אבל עד שלא ננסה לא נדע. ערכנו סיור בהשתתפות - אבשלום טסלר, ניר גלס, חזקי כוכבא ואני. ביקרנו בנתיב הליכה - שם מותקנת תאורה סולארית ברחבי הקיבוץ כשלוש שנים, וכן בקיבוץ חולדה - שם התאורה מותקנת כבר כ-10 שנים.

בשני הקיבוצים ישנה שביעות רצון גבוהה הן מהתוצאה והן מהתחזוקה הנמוכה שנדרשת. בעקבות הסיור החלטנו שבשכונת הקומותיים - התאורה שתחודש תהיה סולארית. התקנת התאורה החדשה תתבצע במסגרת תוכנית הפיתוח של הקומותיים.

בריכת השחייה:

עונת הרחצה נפתחה לפני כשבועיים, אבקש להזכיר מספר כללים. **אסור להיכנס לבריכה כאשר אין מציל!** אין צורך להסביר מדוע ונבקש מכל החברים לכבד כלל זה.

בקשות נוספות שחברים העלו בפני שאדגיש לכלל הציבור:

נא להקפיד שכלבים לא יכנסו לשטח הבריכה. בשעות הרחצה הנפרדות נבקש מילדים וילדות שנשארים בשעות אלו בבריכה - לאפשר לשחיניים לשחות במסלולי הבריכה.

ילדים עד כיתה ה' **חייבים** בליווי מבוגר.

קיץ מהנה ובטוח לכולם!

פתיחת ארוחת ערב שבת בחדר האוכל

לפני כשבוע פרסמנו סקר בו ביקשנו לדעת כמה חברים מעוניינים לשוב לסעוד בחדר האוכל בערב שבת. את תוצאות הסקר ניתחנו ובדקנו עבור כל חבר שענה - מה מספר הסועדים אותם הוא מייצג.

על הסקר ענו 182 חברים, ואלו התוצאות:

33 משיבים ענו "כן" - שהם מעוניינים לסעוד בחדר האוכל. הם מייצגים 70 סועדים.

27 משיבים ענו "לעיתים קרובות". הם מייצגים 65 סועדים.

23 משיבים ענו "לעיתים רחוקות". הם מייצגים 85 סועדים.

99 משיבים ענו "לא".

בדיון שנערך בהנהלת קהילה הוחלט שארוחה זו תיפתח לתקופה של חודשיים החל משבת הבאה - פרשת קורח. בתום החודשיים נבחן את כמות הסועדים בחדר האוכל במשך התקופה. במידה וכמות הסועדים בארוחה תהיה מעל 100 - הארוחה תמשיך להתקיים.

תאורת רחוב

במסגרת תוכנית הפיתוח לשכונת הקומותיים אנו בוחנים מעבר לתאורת שבילים סולארית.

לתאורה סולארית יש מספר יתרונות:

הגנת הסביבה וחסכון באנרגיה: אספקת החשמל של מנורת רחוב סולארית היא אור השמש.

בטיחות: אין סכנת התחשמלות - לא מגוף התאורה עצמו ולא מחוטי חשמל.

משולחן תרבות

לכבוד הקיץ שהגיע ... אירועי חוד יוני (סיון-תמוז)

- ❖ בשבת פרי "קורח", ב' בתמוז, (12.6) ב- 17:30 באולם אירועים הרצאה מפי פרופ' יהודה לרמן: "אין חדש תחת השמש - שכחת המגפות חיסונים והלכה".
- ❖ ביום ראשון ג' בתמוז, (13.6) בשעה 17:00 באולם אירועים הצגה לכל המשפחה "האריות בירושלים" בחסות המתנ"ס.
- ❖ ביום שלישי י"ב בתמוז, (22.6) סיור בירושלים בעקבות הספר: "מלכת היופי של ירושלים" בהדרכת גילה טל, יציאה בשעה 17:00, חזרה משוערת 21:30. הרשמה מקוונת בהמשך.
- ❖ ביום חמישי, י"ד בתמוז, (24.6) משעה 18:00 "לילה של כוכבים" ארוחת ערב קלה, פעילות אסטרונומית לכל המשפחה ועיר אהלים - לינה בשטח.

מוזמנים לשריין את התאריכים ולבוא בשמחה!

קיץ אהנה, כריא וטוב לכולנו

בואו בשמחה - עפרה גוטליב

מתוכננים שני אירועי מכירה של בגדי ים:

- א. מכירת בגדי ים לנשים (כולל טייצים), לילדים, מבחר קטן לגברים מבית חברת "גליק" תתקיים אי"ה ביום רביעי ו' בתמוז (16.6).
- ב. מכירת בגדי ים נוספת של "גוטקס" וכל השאר - לנשים, ילדים וגברים בגדי ים וחולצות מסננות קרינה, תתקיים ביום רביעי כ"ז בתמוז (7.7). מוזמנים להתרשם משתי המכירות.

רק בשמחה!!

- * חתונתם של דרור לסלוי וגנינת תתקיים אי"ה ביום ב', כ"ז בסיון (7.6). שבת שבע ברכות בפר' קרח.
- * מסיבת בת המצווה של אורי ברלב תתקיים אי"ה ביום ד', כ"ט בסיון (9.6) בדשא הבריכה. תזכורת: לבעלי השמחה יש עדיפות בקבלת דירות אירוח בשבת.

משולחנו של המזכיר / נח חיות

אספת חברים

במוצאי השבת נחזור וניפגש לאספת חברים בחדר האוכל ובזום. בסעיף הראשון נסיים את הצגתו של תמחיר 2020. הסעיף השני יוקדש לדיווח מצח"י על התנהלות הקיבוץ במבצע שומר החומות. אנשי צח"י ידווחו מה נעשה לאורך המבצע ומה היו הדילמות שעמדו לפניכם, והחברים יוכלו להגיב ולהביא את נקודת מבטם. בסעיף השלישי יציג נחמיה את צוותי הבנייה המחודשים, את צוות אבן דרך שנייה אליו צורף ניר בטר, ואת המינהלת ששבה לפעילות, ואליה צורפה רותם בית אריה. בסעיף הרביעי נעסוק בבקשת חברים לקדם את השלמת הממ"דים בכל שכונת הקומותיים עליה חתמו כ-80 חברים. הצעת ההחלטה שלהם: "צוות הבנייה יביא תוך חודש הצעה מגובשת לבניית ממ"דים לכל דירות הקומותיים, כולל הצעת תקציב". אל מול הצעת החברים עומדת הצעת המזכירות והנהלת הקהילה שהנושא יידון במסגרת "אבן דרך שנייה" על ידי צוותי הבנייה והמזכירות. הללו יציגו באספה תוך שלושה חודשים תוכנית כוללת, רב שנתית, שתתן תשובה לשאלת המימוד, כולל השאלה האם לבנות עכשיו ממ"דים בכל שכונת הקומותיים.

מועצה

ביום שלישי הקרוב תתכנס המועצה לדון בשאלות שונות סביב הפנסיה. כידוע, הנושא נמצא בתוכנית העבודה של המזכירות ושני צוותים עוסקים בו, האחד בניהול הפנסיות והשני שוקד על התאמת התקנונים. במרכז הדיון הפעם עומדת שאלת הפנסיה לנקלטים. התקנונים הקיימים התייחסו לנושא בצורה חלקית ולא מספקת והצוות גיבש התאמה

מסוימת של נוהל קליטה, חוזה עם הנקלטים והתאמה נוספת בתקנון הפנסיה. כל אלה אמורים להגדיר טוב יותר את הגבולות בין השנים טרם הקליטה והשנים שלאחר ההצטרפות לקיבוץ. אצל עמיתינו בקיבוצים השיתופיים כל זה נוהג כבר שנים ואנו מבקשים להתאים ולסדר זאת גם ביבנה.

חזרה מהקורונה

שבח לאל תהליך החזרה לשגרה לאחר תקופת הקורונה נמשך בהתמדה. השבת נחזור ונתפלל בבית הכנסת ברוב עם. לצד ההקלות שומה עלינו להקפיד על המעט שנותר עדיין להקפיד. כמה חברים העירו לנו בצדק על חוסר ההקפדה על מסכות באספה. אנו תקווה שגם מגבלה זו תוסר, הן בחדר אוכל והן בבית הכנסת ובכלל המקומות הציבוריים. עד אז, בואו נקפיד על הכללים. במקביל חוזרות ומתחדשות הנסיעות לחו"ל והללו מצריכות בדיקות קורונה. אנו מזכירים שהוצאות החבר על בילוי בחו"ל מושתות על חשבונו ובכללן גם הוצאות על בדיקות קורונה.

בנייה - אבן דרך ראשונה

פרויקט הקומותיים מתקדם היטב. בשבועיים הקרובים תחזורנה כמה משפחות לביתן לאחר המתנה ארוכה לסיום השיפוץ. כמו כן תיעשנה עבודות החשמל בבית האחרון בשכונה. התקווה היא לסיים את כלל עבודות הבנייה והשיפוץ תוך חודשיים, בחלקו השני של יולי הקרוב. גם עבודות הפיתוח תתחלנה בשבוע הקרוב במטרה לסיים את הכנת הנוי לפני השמיטה ובתאריכים המתאימים הלכתית להלכות השמיטה. העבודות תיצורנה אי נוחות משמעותית הן לדיירי השכונה והן לחברים אחרים ואנו מתנצלים מראש ומקווים

פיגור בלוח הזמנים. הדבר נובע הן מסיבות אובייקטיביות: חודש הרמדאן, שומר החומות והן קשיים של הקבלן. אנו עושים כל מאמץ ללחוץ את שותפינו להדביק את הפער.

שבמאמץ משותף נתגבר על כך. ביום שני הקרוב נקיים אספת דיירים להכנה והתמודדות עם האתגרים שיעלה הפיתוח הסביבתי. הפרויקט הדו משפחתי מתעכב בינתיים וצובר

נשיא וממשלה – היעלה בידינו ? (מתוך הדף השבועי של הקיבוץ הדתי)

ביום אחד נבחר יצחק (בוז'י) הרצוג לנשיא המדינה, ונתבשרנו על הסכמה להקמת ממשלה בישראל. הרצוג נבחר לנשיא בזכות אישיותו, ניסיונו הרב ומסירותו למען ישראל, ולאחר התמודדות יוצאת דופן בנקיות ואף באצילות שלה, בינו לבין מרים פרץ האהובה – נשיאת ליבם של ישראל. דברי הרצוג ופרץ ודרך התמודדותם, נותנים פתח לתקווה ליציאה מהעמק העכור שהחברה הישראלית נתונה בו בתקופה האחרונה. הקמת הממשלה מלאת הניגודים, מעוררת מחלוקת עזה בחברה הישראלית וגם בתנועה. עם זאת, לאחר ניתוח תוצאות הצבעה והיכרות די טובה עם הקהילות ביישובי התנועה, אין ספק שרוב ברור בין חברי התנועה מעדיפים הקמת ממשלה ולו מורכבת ומלאת ניגודים פנימיים, על פני בחירות נוספות. עד להשבעה ייתכנו הפתעות, אך בהנחה שתקום ממשלה, תיבחן השאלה המרכזית האם תעמוד הממשלה במשימה לתת יציבות, עוז, ביטחון, אחדות, תקווה וקצת קרוב לבבות לעם ולמדינה. האם יכול נוכל? האם יעלה בידינו?

שבת פרשת "שלח לך" - אחות חירום 4000 / 050-6998317
איחוד הצלה 1221

ימי שישי הקרובים במרפאה: ב- 04/06 – גלית. יום שישי ב- 11/06 – המרפאה סגורה. במקרה חירום בלבד יש לפנות לאחות בית סביון. שעות וימי קבלה של ד"ר מיטל דיטש מפורסמים מדי יום ראשון לחברים. בדיקות דם יש לתאם תורים מראש, מול המרפאה.

אנו מבקשים להזכיר כי עדיין חלה החובה לעטות מסיכה בתוך מבנים ציבוריים על אף ההקלות שניתנו החל מיום שלישי ה-01/06/2021 להסרת מגבלת התו הירוק והסגול ועטיית מסיכות בחוץ. אנא שימו לב!

בריאות טובה,
צוות המרפאה.

כיפה אדומה / נתן אלתרמן

עת יומנו הפרא נמחה כדמעה
מערים ויערות, משנה וחדש,
הולכת בדרך כפה אדמה,
ללקט פרחי בר בחרש.

ויוצאים אחריה פרה ואון
וחתול מדדה על משענת —
כספור שאבד, כנגון מני אז,
כבת צחוק נשכחה ונושנת.

ועומדות מרחוק השנים הבאות
ולשוא תמיהותינו כה רבו
ומוצץ לו זרח עירם אצבעו
כבימי בראשית, בחיק אבא.

ואנחנו שותקים. אדמה עשבית
בירקרק הריסים מפרפרת...
ועינינו עצמנו — ולפתע נביט
והנה כבר חשכה הצמרת.

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, טליה גולדברג, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישבין.